

Arrest

nr. 135 547 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 22 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 22 april 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 20 mei 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“[...] Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend en op 07.07.2010 werd aangevuld door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legde een arbeidscontract voor 10.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene van 08.08.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Deze arbeidskaart moest worden aangevraagd binnen drie maanden na verzending van onze brief. Op 03.02.2014 hebben wij hem per brief verzocht om ons het bewijs voor te leggen dat er effectief een arbeidskaart werd aangevraagd. Hij maakt ons op 21.02.2014 een nieuw arbeidscontract over, getekend op 19.02.2014, als ook een bevestiging van een aangifte Dimona. Dit is geen bewijs dat er een arbeidskaart werd aangevraagd binnen de drie maanden na verzending van de brief van 08.08.2011. Voor deze reden aanvaardden wij de voorgelegde arbeidscontracten niet als een grond voor regularisatie.

Betrokkene stelt dat hij sinds 2003 in België verblijft, nadat hij vier jaar in Nederland heeft verbleven. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene sinds 2003 ononderbroken in België zijn. Er zijn evenwel geen verblijfsprocedures van hem bekend voor 2009. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Zijn lokale verankering (hij is werkwilleg, heeft Nederlands en Frans geleerd, heeft sociale banden, legt getuigenverklaringen voor) kan om bovenstaande redenen niet weerhouden worden (RVV, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).

Voor wat betreft het argument dat zijn familie bijna volledig in België verblijft, merken we op dat hij dit niet aantoot. Hij noemt elf personen op, negen gestelde neven en twee gestelde ooms, maar hij toont zijn familieband met deze mensen niet aan. Verklaringen van derden worden niet aanvaard als een bewijs van een familieband. Evenmin toont hij aan dat hij geen familieleden meer in Marokko heeft. Het argument dat bijna zijn hele familie in België verblijft, en dat hij in het verleden zou hebben ingewoond bij een neef en een oom, hebben we bijgevolg niet aanvaard als een grond voor regularisatie. [...]

1.2. Tevens op 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 20 mei 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing en luidt als volgt:

“De heer [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. [...]

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wegens een gebrek aan het

wettelijk vereiste belang. Ze benadrukt dat het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

2.2. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet in bepaalde gevallen – namelijk in de situaties voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° – een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Het woord “moet” geeft aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid beschikt om het bevel af te leveren. Het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij zich in deze situatie bevindt. Gelet op de hierboven beschreven gebonden bevoegdheid, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris – na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing – niets anders dan, na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing, nu dit hem geen voordeel kan opleveren. Het betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten “*maar schaars [is] gemotiveerd*” is niet van aard dat het afbreuk kan doen aan deze gebonden bevoegdheid. Verzoeker verbindt zijn overtuiging dat beslissingen van verweerder omstandiger dienen te worden gemotiveerd bovendien aan de discretionaire bevoegdheid van verweerder om al dan niet deze beslissingen te treffen, waar reeds werd uiteengezet dat *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid.

2.3. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota met opmerkingen, is gegrond. Gelet op de vaststelling is het niet vereist onderzoek en uitspraak te doen omtrent de in de nota met opmerkingen geformuleerde exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van deze beslissing, opgeworpen om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het beroep is gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

[...] Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 22.4.2014 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 22.4.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van het gegeven dat verzoeker geen arbeidskaart zou hebben bekomen.

Het loutere feit dat verzoeker in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een gegrond aanvraag in België in te dienen. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval,

nu verzoeker pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoeker in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden. [...]"

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.2.1.1. Door vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht te verschaffen, toont verzoeker hiervan geen concrete schending aan. Verder betoogt verzoeker dat de eerste bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht en dat deze beslissing hem – in het bijzonder omtrent de motivering in rechte – "in het donker [laat] tasten". De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat naast een uitgebreide feitelijke motivering, tevens werd verwezen in een (correcte) juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de discretionaire bevoegdheid die verweerder heeft om te oordelen "wat wel en niet als buitengewone omstandigheid is" en geeft aan dat verweerder "bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag omstandiger [dient] te motiveren". Met dit betoog gaat verzoeker er evenwel volledig aan voorbij dat *in casu* zijn verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Van enige beoordeling omtrent buitengewone omstandigheden is in de bestreden beslissing geen sprake, zodat ook niet kan worden ingezien op basis waarvan verzoeker de verwachting koestert hieromtrent enige motivatie in de bestreden beslissing terug te vinden. Daarenboven kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker middels zijn verzoekschrift duidelijk aangeeft de motieven van de eerste bestreden beslissing te kennen – nu hij uitdrukkelijk aangeeft dat de verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat hij geen arbeidskaart kon bekomen en omdat zijn verblijf in België en zijn nieuwe alhier opgebouwde leven geen reden is om een gegronde aanvraag in België in te dienen – zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

3.2.1.2. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een duidelijke feitelijke en draagkrachtige motivering die verzoeker toelaat zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

3.2.2.1. Door vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel te verschaffen, toont verzoeker hiervan geen concrete schending aan. Verder kan verzoeker zich er ook niet toe beperken te stellen dat verweerder "nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen" – waarvan hierboven reeds werd uiteengezet dat dit niet werd aangetoond – om een schending van het zorgvuldigheidbeginsel aan te tonen. In de mate dat verzoeker de eerste bestreden beslissing hekelt omdat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, merkt de Raad op dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Zo wordt in de eerste

bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar een aanvulling van de aanvraag op 7 juli 2010, zodat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld zijn aanvraag aan te vullen met bijkomende gegevens, waarmee tevens rekening werd gehouden door verweerder. Daarnaast moet worden geduïd dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen en te actualiseren. Er rust op verweerder geenszins de verplichting hieromtrent een initiatief te nemen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.3. Wat betreft het redelijkheidsbeginsel, beperkt verzoeker er zich tevens toe te stellen dat de beslissing onredelijk is, doordat verweerder "*nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen*". Losstaand van de vaststelling dat hierboven reeds werd uiteengezet dat niet is aangetoond dat geen afdoende motivering zou voorliggen, volstaat dit uiterst summiere betoog ook niet om een concrete schending van redelijkheidsbeginsel aan te tonen, dat slechts geschonden is als men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

3.2.4. Waar verzoeker nog een schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, merkt de Raad op dat verzoeker zich louter beperkt tot het verschaffen van een theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van deze beginselen. Een middel of een onderdeel van een middel is evenwel slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens concreet wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Door louter de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen weer te geven, toont verzoeker niet aan hoe de eerste bestreden beslissing deze beginselen *in concreto* schendt. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het eerste en enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. EKKA